Torvald.

Fortælling
af
ans Rasmussen Egebjerg.

(Slutning.)

, jeg fik andet at tænke paa," sagde han alvorligt. „Men nu følges vi ad, ikke sandt?"

„Jo, nu følger jeg Dig; for har vel ikke Lyst til at følge mig?" il Theatret! nej Emmy, det kan e; jeg se'r ligesaa lyst paa Thea- om altid, men det er blevet mig at det er ikke der, jeg skal udføre ios Gjerning. Men Du, kan Du e den Bane, der laa saa straalende ig."

o, jeg tror det," sagde hun stille. eg kom til Theatret, havde fra først entlig sin Grund i, at jeg stod alene den, Du ved jo nok, hvordan min er endte, jeg maatte have noget, jeg give mig helt hen i, for at glemme orfærdelige. Og da jeg saa var en der, ja, saa blev jeg der; jeg migret og rost, saa jeg var nær ved o noget stort om mig selv. Men m jeg i Efteraaret til Kjøbenhavn a' dem spille der, da var det, som drig før havde set Komedie, jeg kom føle mig saa uendelig lille, og siden id havde jeg aldrig rigtig Lyst til trædе; jeg mente ligesom Du, at ke rigtig havde Kald til det, og jeg e kun, fordi jeg ikke vidste noget , og Du kom jo ikke. Men da vi delig fik talt sammen, saa havde t ved at bryde af. Jeg har gjen- Marie faaet al Ting at vide, og nu u mig."

Ren tror Du virkelig, Du kan finde at være Bondekone?" spurgte han.

o, jeg tænker det; jeg har faaet l at blive hos Marie her; saa maa taa Dig til Ansvar for, at jeg bli- draget ordentlig. Og naar vi faa Vinteren, saa vil vi alle tre hjælpes spille en Komedie, som de aldrig et Mage til her. Ja, Marie har t mig, at J spillede henne i Skolen Vinter."

g jeg er vis paa, Du vil blive glad t leve blandt dem herude, om de ndnu er lidt tunge."

a, vi skal nok faa sat Liv i dem, g jeg," sagde hun smilende og læ- sit Hoved mod hans Skulder. De sat sig i Sofaen ved hinandens

Solen var dalet, og hele Natu- denfor havde den forunderlige Stil- som kun en slig lys Sommeraften ve den; den sænkede ogsaa sin Fred de to unge, der efter stormfulde nu havde fundet hinanden.

sad en Stund tause. Da sagde ald: „Hvor det dog er forunderligt nke tilbage paa den Aften, da jeg Gang saa Dig. Det er som der et helt Liv imellem, og det er dog nærved. Der var en Tid, da jeg de om, at der virkelig i Livet fand- en romantiske Kjærlighed, som vore re saa tit har fortalt os om, men g mødte Dig første Gang, har jeg at de dog har sagt Sandhed."

a, jeg har tænkt paa det samme," de hun, „det er dog unberligt, at et Menneskehjerte i et Nu kan fødes blelse stærk nok til at bære igjennem t Liv."

ren aabnedes sagte og der kom En

r det Dig Marie?" spurgte Tor-

a, jeg vilde gjerne ind at ønske til . Jeg kommer vel ikke for tidlig?"

ej," sagde Torvald, „denne Gang er Du ikke til Forstyrrelse. Du ret en ubehagelig Tredjemand een g, men vi maa dog nok sige Gudske- at vi begge fik Lov til at gjennem- t Kursus i Livets Skole, førend vi hinanden. Ikke sandt, Emmy?"

arie saa smilende paa det unge Par. a, vi maa opleve meget i denne syn- Verden," sagde hun efter en lille e. „En Bondekarl trolovet med en fpillerinde og det midt i denne lille me By. Ja, der vil rigtignok blive at snakke om i Sangerup i de før- age."

Ende.

driftigt Væddemaal.

Humoreske
af
Oliver Clausen.

fleste Provinsgarnisoner, særlig de Iermindste, er det en fastslaaet Ved- gt, naar Officerskorpset modtager ilvært udefra, at byde den fremmede mmen ved et lille festligt Gilde, alle den paagjældende Afdelings rer bekoste og deltage i. Saaledes man sig ogsaa ad i den lille jyske Garnison R..., og ved Foraarstider i Slutningen af Halvfjerdserne havde man en Gang en saadan Sammenkomst i Vente, idet Regimentet skulde modtage Tilgang af en Premierløjtnant, der lige havde forladt Officersskolen. Denne Herres Ankomst blev imidlertid imødeset med langt større Spænding og Forventning end sædvanlig.

En yngre Officer havde nemlig faaet Brev fra nogle Venner i Kjøbenhavn, der ligeledes nylig vare afgaaede fra Officersskolen, og i dette Brev stod bl. andet: „Advar paa det alleralvorligste vore Kammerater i R... mod at indlade sig med Hr. Lund — sky ham, sly for ham, nær den dybeste Nødsel for ham! — thi han fortjener det. Han vil nemlig altid vædde; man kan neppe være 10 Minuter sammen med ham, uden at han foreslaar et Væddemaal, og det forbistrede er, at han altid vinder, selv om hans Paastande tage sig nok saa umulige ud. — Derfor, endnu en Gang, tag Eder vel iagt for ham!" — Dette Brevs Indhold var naturligvis bleven publiceret over hele Garnisonen, og alle Officerne vare nu spændte paa at erfare, om han de virkelig ogsaa kunde være saa slem; man var mest tilbøjelig til at beskylde Brevet for dygtig Overdrivelse, men alligevel lovede man hverandre at være paa sin Post overfor ham.

* * *

Festaftenen kom og var som sædvanlig særdeles vellykket. Ved Bordenden præsiderede Regimentsobersten, og ved hans højre Side havde den nyankomne Hæderspladsen. Obersten, en jovial, munter Mand, bød i en halv humoristisk Tale Æresgjæsten velkommen og hentydede i forblommede Udtryk til hans Væddelyst, hvilket beægede alle Deltagerne til at rette deres Blikke forskende mod Gjæsten, som imidlertid saa' ud i Luften med et Ansigt, som han aldeles ikke hørte eller forstod Hentydningen.

Ved Bordet gik det ivrigt koligt til, den ene Skaal afløste den anden, og man forsømte ikke at tømme sit Glas ved hver Skaal, maaske nærmest fordi det var en ganske ypperlig Portvin. Især syntes Obersten at finde Behag i Vinen; thi hver Gang han havde slukket sit Glas ud, smækkede han inderlig veltilfreds med Tungen, og dette foranledigede Æresgjæsten til en Gang at bemærke:

„Denne Vin smager ganske udmærket, men man skal tage sig vel i Agt for at drikke for hyppigt deraf."

„Saa," sagde Obersten, „hvorfor det?"

„Jo, for den er meget ødelæggende for Tænderne."

„Nej, Hr. Løjtnant, det kan den ikke være, for nu har jeg i — lad mig sige — i en 15 Aarstid daglig drukket et Par Glas af dette Mærke, og ved mange Lejligheder adskilligt flere, men faa i min Alder kan glæde sig ved et saa udmærket Tandsæt som jeg. Jeg mangler ikke en Tand, Hr. Løjtnant, ikke en!"

I Paranthes bemærket forsømte Obersten ikke ved sin hyppige Smilen at fremvise sit udmærkede Tandsæt; men dette maa Løjtnanten ikke have lagt Mærke til, thi han tillod sig at bemærke:

„Jeg maa desværre sige Hr. Obersten imod. Det er ved altfor mange Erfaringer bleven konstateret, at denne Vin — nøjagtig dette Mærke — ved blot i 2 a 3 Aar daglig at nydes, om det end kun er et ringe Kvantum, ødelægger selv en Hests Tænder. Jeg tør derfor parere paa, at Hr. Obersten ved sine Udtalelser før har villet have mig lidt til Bedste."

Det lille Ord „parere", som Løjtnanten ligesom forbigaaende udtalte, havde en forbausende Virkning paa Selskabet. Som paa Kommando holdt alle Mand op at spise og konversere — man havde nu kun Øje og Øre for de to Hovedpersoner oppe ved Bordenden. Der var han jo nemlig allerede, det forskrækkelige Menneske, med sin Væddén. Hvor det vilde være velgjørende allerede den første Aften at faa et Indblik i hans Styrke, for at man fremtidig saa nogenlunde kunde vide, hvorefter man havde at rette sig. — Ogsaa Obersten sludsede en Smule strax, men han besindede sig snart og følte det som sin Pligt i Egenskab af Regimentets Overhoved at gaa først i Ilden. Derfor sagde han nøvigt:

„Naar De er saa sikker i Deres Sag, som jeg i min, er et Væddemaal naturligvis paa sin Plads — men," tilføjede han forsigtigt, „lad os nu først bestemt faa fastslaaet, hvad Væddemaalet drejer sig om!"

„Jeg paastaar," sagde nu Løjtnanten, medens hele Selskabet med den yderste Opmærksomhed lyttede efter hans Ord for at finde et Kneb, en Ordfordrejelse eller lignende deri, som efter den almindelige Mening mulig var hele Pointet i Væddemaalet, „jeg for min Part paastaar, at intet Menneske i mere end højst 3 Aar kan nyde af denne Vin daglig, selv et ringe Kvantum, uden at hans Tænder blive totalt ødelagte."

„Og jeg paastaar det modsatte", udraabte Obersten sjæleglad; thi dette kunde jo umulig misforstaaes, „hvor meget gjælder Væddemaalet?"

„Det maa Hr. Obersten selv bestemme."

„Det skulde De tage Dem i Agt for, De risikerer, at jeg, vis paa at vinde, skruer det temmelig højt op. — Men jeg vil dog være ret barmhjertig — lad os sætte ti Flasker Champagne!"

„Skulle vi ikke heller sætte tyve Flasker, Hr. Oberst?"

„Guds Død, hvor De er sikker, Hr. Løjtnant! — Men lad gaa! Ungdommen maa belæres."

Kort efter hævede Obersten Bordet, og man skred nu til Væddemaalets Afgjørelse.

„Jeg antager," sagde Obersten, „at mit Æresord som Officer og Gentleman er tilstrækkelig til at faa den Kjendsgjerning fastslaaet, at jeg i ca. 15 Aar hver Middag har drukket et Par Glas eller tre af nøjagtig dette Mærke Vin. Jeg anser den nemlig for den mest velsmagende og styrkende. Kun maa naturligvis herfra undtages de faa Dage, jeg paa Tjenestens Vegne har været udenfor mit Hjem. Jeg kan ogsaa i fornødent Fald føre som Vidner min Hustru, min Vinhandler...."

„Undskyld, Hr. Oberst, men Deres Æresord er mig fuldt ud nok."

„Naa — saa staar kun tilbage at undersøge mine „ødelagte" Tænder; vil De være saa god, Hr. Løjtnant," her trak han ham hen til en Vægkandelabre, „at overbevise Dem om, at Vinen snarere har konserveret end ødelagt mine Tænder?"

Løjtnanten kunde ikke nægte, at Obersten's Tænder saa' friske og sunde ud, dog forekom den højre Række Overtænder ham mistænkelig.

„Øjenbedrag, min kjære Løjtnant, lutter Øjenbedrag! det kommer af, at Lyset ikke falder paa dem, — her kan De selv overbevise Dem," han greb Løjtnantens Haand, omfattede hans Lillefinger og førte den op mod Tænderne, „ikke sandt? ikke en hul Krone, ingen Huller mellem Tænderne?"

Løjtnanten maatte indrømme dette, og med eftertænksom Hovedrysten og nogen Mumlen om, at dette var ham aldeles ufatteligt, bad han om Tilladelse til paa samme Maade at overbevise sig om den venstre Række's Tilstand.

„Vær saa god, Hr. Løjtnant, værsgo', det er naturligvis fuldstændig i sin Orden. Jeg havde nær sagt, at jeg endogsaa er villig til at lade dem trække ud, for at De bedre kunde forvisse Dem om deres Tilstand."

Efter den sidstnævnte Undersøgelse erklærede Løjtnanten at have tabt; han rekvirerede Champagnen, som i største Fryd konsumeredes af alle Deltagerne, der havde meget ondt ved at dæmpe deres Glæde over, at den vældige Væddemager ved første Væddemaal tabte saa fuldstændig.

Næste Dag skrev en ung Officer over til sine Venner, fortalte dem i Brevet Væddemaalet og dets Udfald og sluttede hoverende saaledes: „Det var en herlig Sending, vi fik i ham; har J flere af den Slags Guldfugle, der vil vædde, saa send dem endelig herover; — vi skal nok tage Humøret fra dem."

Men det kan ikke nægtes, at samme unge Officer blev noget slukøret ved et Par Dage efter at modtage følgende Brev:

„Kjære Ven!

Med Beklagelse have vi erfaret, at J uagtet alle vore Advarsler dog have indladt Eder i Væddemaal med Præmierløjtnant Lund. Det var et sandt Ulykkesbudskab, Du i Din indbildte Sejrsbulletin bragte os. Thi han har gauske vist tabt 20 Flasker Champagne i R..., men netop derved har han vundet 1000 Kr. i Kjøbenhavn! Før hans Afrejse herfra vare nemlig 10 af os saa letsindige, uagtet vi burde være bedre belærte af Erfaring, hver at holde 100 Kr. mod ham paa et af de drisligste Væddemaal, der endnu er undfanget i hans Hjerne. Han forpligtede sig nemlig til den første Aften, han var sammen med sin nye Regimentschef, i den allerbogstaveligste Forstand af Ordene at føle denne paa Tænderne. Dette forekom os dog saa himmelraabende umuligt, at vi desværre væddede, og af Dit Brev ser vi nu, at han har vundet.

Din o. s. v."

Skjæmt.

En fiffig Elsker. „Hvorfor er Du og Wilhelm blevet saa Uvenner i den sidste Tid, Marie?"

„Fordi han er et stort Nøt, rentud sagt. Du kan tænke Dig til, nu har han gaaet og hilst paa mig og kurtiseret et Par Aars Tid — uden at erklære sig. Jeg forstaar naturligvis, at han er dødelig forelsket i mig, men Fyren ejer ikke Mod i Livet, ser Du — og nu forleden saa tænkte jeg, at det var bedst at hjælpe ham lidt paa Gled, forstaar Du. Og saa spurgte jeg, hvad han helst ønskede sig paa sin Geburtsdag — om han ikke gjerne vilde modtage noget af mig, som han kunde have hos sig bestandig. Jo — det vilde han nok, og saa bad jeg ham gjætte, hvad det var, han skulde faa. „Et Skjærf", sagde han først — og saa en Velociped. „Nej, ikke noget saadant," sa' jeg, „men noget, som kan gaa, staa, har Mund, Øjne, sakkert Haar og som er rigtig trofast." „Naa — en Hund!" sagde han, kan Du tænke Dig. Siden den Dag har jeg været saa ærgerlig paa ham, at jeg ikke har set paa ham engang. Slig en Dumrian!"

Paa Restaurationen. A.: „Hvorfor Pokker sidder de Soldater der og trakterer paa deres Underofficer?"

B.: „For ikke at blive trakteret af ham imorgen!"

To Svirebrødre sidder og drikker sammen, og da de tilfældigvis er kommet i Besiddelse af en hel liden Kapital, nyder de de „fineste" Sager. August tømte netop det femte Glas „med Rum i" og smækker velbehageligt med Tungen. Hans Kollega in spiritu ser spørgende paa ham: „Det smager godt, August?"

„Ja, det siger jeg Dig, at havde jeg faaet saadan Melk af min Moder — havde jeg ikke ladet mig vænne af!" sagde han og tømte det sjette Glas.

Naiv Ufkyldighed. „Mama, er det urigtigt at kysse en Mand, naar man ikke er forlovet med ham?"

Mama: „Ganske vist, kjære Barn, meget urigtigt."

„Ja, se der har vi det; det sagde jeg ogsaa til dem allesammen."

„Sagde til hvem?"

„Jh, til Dick og Jack, og Tom og Charlie, og Arthur og Will, og Bob og Al, og Sam og Gus og —" Men Mama var besvimet.

Det hjalp. En Theaterdirektør i en Provinsby modtog nylig mange Klager i Anledning af de høje Hatte, Damerne brugte og som hindrede de bagved siddende i at se, hvad der gik for sig paa Scenen. Tilsidst fandt han paa at slaa en stor Plakat op i Theatret af følgende Indhold:

„Direktøren anmoder alle smukke Damer om at tage deres Hatte af. De gamle, skaldede og hæslige Damer ere selvfølgelig nødte til at beholde Hattene paa."

Det hjalp! — Der var ikke en eneste Damehat at se i Theatret efter den Tid.

En blind Millionær blev opereret for Stæren af en dygtig Øjenlæge og skulde give denne 50 Louisdorer i Honorar. Operationen paa det højre Øje lykkedes fortræffeligt. „Jeg ser!" raabte Millionæren ude af sig selv af Glæde. „Jeg kan skjelne Farverne! Jeg kjender mit kjære Pengeskrin igjen!"

„Godt, godt," sagde Operatøren, „lad os ikke spilde Tiden, men straks tage fat paa det venstre Øje."

„Nej, nej," sagde Gjerrigbukken, „jeg skal give Dem 25 Louisdorer nu straks; jeg vil ligesaa gjerne være blind paa det ene Øje og spare de andre 25."

Til den bekjendte Læge Lüttmann i Oldenburg kom en Morgen tidlig en Bonde for at søge Raad. Man sagde ham, at Doktoren endnu ikke var paaklædt, men lod ham komme ind saalænge. Det første, den landlige Hædersmand fik Øje paa, var et Skelet — et Syn, som bragte ham til at storme ind i det tilstødende Værelse. Da Lüttmann kort efter kom ud, havde han temmelig meget Bryderi med at finde Bonden, som var krøbet hen i et Hjørne af et Værelse. „Nu, min Ven," raabte Lægen til Bonden, „Du vil jo konsulere mig?"

„Kom ikke hid!" raabte Bonden forskrækket. „Jeg saa Dem for en Stund siden, da De endnu ikke var paaklædt!"

En sentimental Frøken spurgte en Herre, der var udpræget Pebersvend, hvorfor han ikke sikrede sig et kjærligt Væsens Ledsagelse paa Rejsen over Livets store Hav.

„Det gjorde jeg gjerne," svarede han, „dersom jeg blot var vis paa, at det ogsaa vilde blive „det stille Hav."

To unge Hovedstadsdamer, der var komne paa Landet, standsede en Dag foran en bred Grøft, som de ikke vidste hvordan de skulde komme over. Da de i det samme fik Øje paa en Dreng, der kom gaaende paa Landevejen, raabte de ham til Hjælp; men denne, der ikke gad efterkomme Opfordringen, pegede ud bag ved dem og raabte: „En Tyr!" Begge de unge Damer kom over Grøften i et eneste Hop.

BANK-AFDELING.

Ed. McCormick, Præs. — A. A. Kendall, Vicepr. — T. F. McCarty, Kass. — W. A. Wilson, Assist. Kass.

Citizens National Bank,
Grundkapital: $50,000.
ST. PAUL, NEBRASKA

En almindelig Bankforretning udføres.
Rente betales paa deponerede Summer.

— Direktører: —
T. F. McCARTY. W. A. WILSON. HUSTED AGOR.
A. A. KENDALL. E. D. McCORMICK.

Geo. E. Lean, President. — A. E. Cady, Vicepr. — C. C. Hanson, Assist. Kasserer.

INTERNATIONAL BANK,
DANNEBROG, NEBR.

Almindelig Bankforretning udføres.
Penge tillaans paa gunstige Betingelser paa fast Ejendom eller personlig Sikkerhed. Veksler udstedes paa alle ledende Steder i Verden. Dampskibsbilletter til og fra Europa sælges.
Notary Public tilstede i Banken.

C. C. Schlytern, Præs. — Jno. G. Schlytern, Ass. Kas.

BANK OF DANNEBROG
Dannebrog, Nebraska.

Udfører almindelig Bankforretning. Særlig Opmærksomhed skjænkes Indkassering, hvilket besørges mod rimelig Vederlag. Højeste Rente betales paa Penge, som indsættes paa længere Tid.

Korrespondenter:
American Exchange National Bank, NEW YORK, N. Y.
Omaha National Bank, OMAHA, NEBRASKA.
Citizens National Bank, GRAND ISLAND, NEBR.

NOTARY PUBLIC tilstede i Banken.

St. Paul Nationalbank.
— Efterfølger til —
Howard County Bank,
St. Paul, Nebraska.
Autoriseret Kapital: $200,000. — Udbetalt Kapital: $50,000.
Udfører almindelig Bankforretning. Veksler udstedes paa alle Europas ledende Byer, Dampskibs-Billetter tilsalgs, til og fra alle europæiske Punkter. Penge udlaanes paa gunstige Vilkaar. Vi gjør Udlaaninger i gode Farme en Specialitet.

A. E. CADY, President. — N.W. WELLS, Vicepr. — G. E. LEAN, Kasserer.

Første National Bank,
St. Paul, Nebraska
Autoriseret Kapital: $250,000. — Beholdning og Overskud: $60,000.
Udfører almindelig Bankforretning. Renter betales paa deponerede Summer.
Sælger Veksler, betalbare i alle Verdens større Byer.

M. Sjoholm
DRUGGIST OG APOTHEKER,
— Forhandler af —
Lægemidler, Medicíner, Kemikalier, Patentmedicíner, Maling, Farvestoffer.
CIGARER AF BEDSTE KVALITET.
Lægerecepter udfyldes omhyggeligt paa enhver Time i Døgnet.
M. Sjoholm, Dannebrog, Nebr.

Dampskibsbilletter
OG JERNBANEBILLETTER
— Sælges paa Henstand eller for kontant Betaling. —
Grundejendom sælges og byttes
Et rigt Udvalg af opdyrkede Farme i den frugtbare Loup-Dal haves til Salg.
Penge tillaans til laveste Renter.
Anfögning kan gjores ved Fred. Olsen, Nysted, eller
Henry Malmgren, St. Paul, Neb.

DR. N. ROSENBERG,
41 S. Clark Street, Chicago, Ill.,
er uddannet ved Europas første Universiteter og Hospitaler, har praktiseret i over 30 Aar, og er **den eneste skandinaviske Læge i Amerika,** som har gjort Behandling og Kur af **kroniske og private** Sygdomme til specielt Fag, og er istand til at tale og brevveksle med norske og danske Patienter **paa deres eget Sprog.**

Duelig Behandling, Uhrødelig Taushed, Den yderste Omsorg, Nutidens bedste og kraftigste Medicíner, og billig Betaling er hvad mine Patienter til enhver Tid med Sikkerhed kan gjøre Regning paa.

Kroniske Sygdomme, saasom **Rheumatisme** og **Gigt, Brystsygdomme, Leversygdomme, Dyspepsia** eller **daarlig Fordøielse, Diarhoe, nervøs Svækkelse, Hovedpine, Søvnløshed, Tab af Hukommelse, forstyrrede Tanker, nedtrykt Tindsstemning, urent Blod, Skrofler** eller **Kjertelsygde, Rosen, Ringorme, Udslet,** kort alle **kroniske Sygdomme,** behandles med stort Held.

Kvindessygdomme af enhvert Slags, saasom **almindelig Svækkelse, Nervesvaghed, Underlivsordener, uregelmæssig Menstruation, Leucorrhoea, Rygsmerter** og hvilkensomhelst Sygdom **eiendommelig for Kvinder,** behandles med den yderligste Omsorg, og kureres i mange Tilfælde hvor andre Læger har feilet.

Private Sygdomme foraarsagede af Ungdoms-Ubesindigheder og Udsvævelser, **unaturlige Vaner** med alle deres forfærdelige Følger, saasom **Slappelse, Tab af Manddom** og **Livskraft, Ulyst hos Mand og Kvinde, ustikket til Forretning, unaturlige Udtömmelser, Nyre- og Blære-Sygdomme, svag Ryg,** smertefuld **Urinladning,** behandles hurtigt, og i **dybeste Taushed** ved sikre og ufeilbarlige Midler, **utkendte af andre herværende Læger.** Undgaa [illegible] med deres [illegible] og [illegible], som kun er Bedragerі og Svindel, anlagt paa at trække Penge af godtroende Folk og henvender Eder med fuld Tillid til mig, som paa kort Tid og med aldrig svigtende Sikkerhed vil bringe Sundhed og Livskraft tilbage. Medicíner sendes overalt med stor Omsorg og i **dybeste Hemmelighed.**

Lægebog for Enhver, en af mig udgivet Bog paa 52 Sider, giver en fuld Beskrivelse af Menneskelegemet og dettes forskjellige Organer, de almindeligst forekommende kroniske Sygdomme, deres Forebyggelse og Kur. Sendes frit til Enhver ved Modtagelsen af et 2 Cents Frimærke.

Ungdommens Raadgiver, en anden Bog paa 48 Sider omhandler alle private Sygdomme, Ungdoms-Udsvævelser og deres Følger etc., og burde læses af alle unge Mænd. Sendes fra i forseglet Omslag ved Modtagelse af 4 Cent i Frimærker.

Kontortid: Hverdage 9—4; Helligdage 10—1. Breve kunne skrives med **fuld Tillid og Fortrolighed,** da jeg selv i egen Person aabner, læser og besvarer dem alle. Alle Breve adresseres

Dr. N. Rosenberg, 41 South Clark Street. Chicago, Ill.